

Jag iakttar din bild, Felicia,
i svart och vitt.
Och allt det svarta mot den vita huden
blir för en hundrafels sekund utbjuden
att famnas fritt ...
Liksom en bubbla går ett sekel i ett glas.
Jag ser på hennes mun. Jag
jämför hennes öra. Men hon är spegelvänd.
Vad annat
finns att göra?
Inga kommentarer? Ingen att beröra
i denna fas?

Och luren klang. Ut bröt sig allt narrgnistret
ur hjärtat ut ...
Du sällar dig till andra i registret.
Du gör din plikt. Sen råkar du i klistret
en dag till slut.
("Det hjälper ingenting att spilla mord")
Hon gör vad andra vill. Min vilja är motstridig ...
Jag var för sen ... Eller ... jag var för tidig.
(Så blir en dialog till slut motstridig
och kvävs i ord)

Jag vänder blad och sedan minns jag henne
att hon var ljuv!
Vad sägs, vän Plautos, om en bild som denne:
- Hon var i mitten. Ty vi voro trenne.
(Och en var tjuv)

(Liksom en herde med en varulvs blick)

... Men sommarnatten då? När räven såg
att människan var lycklig där hon låg?
Vän Plautos tidigt sextital! Ett tappert tåg
som förbigick?

(Envoi)

Vän Plautos låt det stanna oss emellan:
(Jag läser dessa bilder ytterst sällan.)
Men medge: det är sällsamt, inte sant?
När man helt plötsligt får ny bild på
gammal dambekant?